

[Tinning]

Jeg vil godt med det samme tage fat på den ene hovedindvending, som en lang række ordførere har haft over for vort forslag. Man siger: nu må man altså styre sig, for vi har jo ingen penge, det ved enhver; det her er jo rystende verdensfjernt – og alt muligt andet i samme boldgade.

Når vi skal diskutere, om der er penge til noget sådant eller der ikke er det, må man for det første selvfølgelig se på, hvordan man regner ud, hvad det koster. Jeg skal blot ganske kort gentage, hvad fru Marianne Bentsen-Pedersen fra SF allerede har sagt, at der er altså forskellige måder at regne det ud på. Man må tage hensyn til, at sådan som tingene er i dag, må staten bruge nogle penge på de ikke-indfrie studie lån. Sådant som tingene er i dag, er det sådan, at når man kan trække renter fra før skatteindbetalingen, så kommer der nogle færre penge ind i skat. Det er også sådan, at en del arbejdsløse kunne komme i arbejde, hvis det ikke var sådan, at studerende var tvunget til at have supplerende erhvervsarbejde. De forhold er man selvfølgelig nødt til at drage ind, hvis man overhovedet skal give sig til at forsøge at sætte kroner og øre på.

Men det er blot det ene, for derudover handler hele den diskussion, om vi nu har råd eller ej, selvfølgelig om en prioritering, om en politisk prioritering. Det, det drejer sig om, er jo, at der er en række områder, hvor man kunne lade være med at bruge nogle penge, men hvor man altså bruger pengene i dag, f.eks. til det ofte nævnte, forsvaret. Der er en række områder, hvor man faktisk kunne hive nogle flere penge ind.

Det er ikke længere siden end noget i stil med 20 timer eller så, at folketinget havde lejlighed til at behandle et forslag, der drejede sig om de private pensionsordninger, et forslag, der bl.a. indeholder en engangsskat på private pensionsordninger, der uden videre dikkedarer ville have givet mulighed for 30–50 mia kr.s reduktion i statsgælden. Hertil kan føjes 3.000 kr.-fradraget, som fru Marianne Bentsen-Pedersen nævnte.

Såvel VS som SF har i alle mulige sammenhænge selvfølgelig peget på, dels hvor der kan spare nogle penge, dels hvor der kan hentes nogle flere penge. Derfor duer det ikke bare at sige: det er vildt urealistisk, det kan vi simpelt hen ikke røre ved, for det er enormt dyrt. Det passer jo ikke, at de beløb,

vi opererer med i forbindelse med dette forslag, er økonomisk urealistiske. Jo, det passer, hvis man siger, at den økonomiske politik, vi fører, skal fastholdes, at den indkomstpøolitik, vi fører, skal fastholdes, og at man fortsat skal forsøge på at få en såkaldt konkurrenceevneforbedring og fastholde de offentlige udgifter på de såkaldte traditionelle områder, især socialområdet og uddannelsesområdet. Hvis man accepterer alle de udgangspunkter, kan man selvfølgelig ikke finde pengene. Men ellers er det faktisk muligt.

Derudover nogle kommentarer til en række andre indvendinger, som er fremført her.

Fru Eva Møller fra det konservative folkeparti talte om, at der måske nok kunne være nogle grunde til at se lidt positivt på vort forslag; der var i hvert fald nogle elementer, som var sympatiske, men – og det var ret afgørende – det kunne ikke nytte noget, at de unge gik hen og fik det bedre end pensionisterne. Det er vi selvfølgelig fuldstændig enige om. Men vi har aldrig opereret ud fra den levevilkårsfilosofi, at hvis vi kan finde nogen, der har det dårligt, må vi forsøge at finde nogle andre, som vi så kan sørge for får det næsten lige så dårligt eller måske endnu værre. Vi har det faktisk sådan, at en forbedring af de studerendes levevilkårssituation ikke står i modsætning til at forbedre folkepensionisternes og andre pensionisters livssituation. De to partier, SF og VS, der står bag dette beslutningsforslag, har også på forskellige leder og kanter stillet forslag, der går i præcis den retning. Hvis det skulle betyde, at vi kunne finde sammen om at forbedre vilkårene for pensionisterne, så var der da kommet noget ud af denne debat.

Der lød nogle indvendinger fra fremskridtspartiet, bl.a. den, som jeg allerede har kommenteret, at vi ikke har råd, og at forslaget er uden forbindelse med virkeligheden og alt det dér. Men der var også nogle kommentarer, som jeg ikke synes bare bør have lov at stå uimodsagt. Hvad var det nu for noget, for de her akademikere havde jo et arbejde, som var 10 gange så behageligt som andres, og som blev lønnet tre gange så højt. Jeg tror oven i købet, det blev nævnt, at pensionerne også var fire gange så høje. Hvis man forsøger at kigge på, hvad det er for en lønudvikling, der er sket, også på akademikerområdet, inden for de seneste år, vil man se, at det faktisk ikke er sådan, at akademikere får